





### אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

כי פליגי בעל ביעור מר סבר אשעבר משמע. פירש ר"ת לשעבר משמע טפי מלהבא אבל מ"מ משמע נמי קצת להבא דאי לא משמע כלל להבא אלא לשעבר א"כ היכי קאמר בסמוך נימא למול לא סגי דלאו איהו מהיל וכי נשפיל שאין לנו יודעין לתקן יארמר שקר: **לא סגי דלאו איהו מהיל**. דעל האז מוטל כדפירש הקונטרס אבל המל גרים מצרך למול את הגרים <sup>ט</sup> והמצדך חייב למול כמו האז המל: **בעידנא דאגבהה נפיך ביה**. וא"ת כיון דנפק היאך יצרך והלא רריך לצרך עובר לעשייתו <sup>ס</sup> ואומר ר"י אע"ג דנפק אכתי עוסק במצוה שצריך לנענע בקריאת הלל (סוכה לו): **לצאת יצא מיבעי ליה**. ללכת משמע שלא ילא עדיין בצותה נטילה ומשכחת לה כשהפכו כדלמרי' בסוכה (ד' מג). דלניו יואל אלא דרך גדילתו או שנטלו שלא ללכת צו בצותה נטילה וכשאלס נטול ללכת צו רריך להפילו כדפי' ר"י כיון שצריך לנענע כהול או משום שאינו רואה ללכת בצותה נטילה: **והלבנתא ע"ל ביעור חמין**. יכול הוא לומר כן

### רבינו הגנאל

וכל המצות כלן מברך עליהן קודם עשייתן. חוץ מן הטבילה בלבד. כדנמיא טבל ועלה בעלייהו אומר אקב"ו על הטבילה. יש מי שאומר על הטבילה דבר בלבד הוא גבי הדבר. דתני עלה ובי"ה אומרם הפורש מה טבילה כפורש מן הקבר. אבל שאר הייבי טבילות מברכין ואחר כך טבילין. דגרסינן גיה קובע לה חלה והלא נדה טמאה היא ומברכת וקוצה לה חלה. יש אומרי' כל טמא אינו מברך אלא אחר הטבילה. דתני בתרומות פ"א חמישה לא יתרומו ואם תרמו תרומתן תרומה. האלם והשכור והערום והסומא ובעל קרי. ואמרי' בני הללו תרומתן אין תרומין וכתחלה. יש מהם מפני הברכה. הם האלם והערום ובעל קרי מפני שאינן יכולין לברך ולתרום. יש מהן שאין מכוונים את המזבח והן הסומא והשכור. שתי אל תתפל ואם התפל תתפל תפתח חנוניים. כלומר יי' בנטילה יש טעם אחר לצרך אחר נטילה קודם <sup>א</sup> מיהו נטילה קודם יגוב <sup>א</sup> כדלמרי' (סוטה ד' ד): האוכל לחם בלא גיגוז ידים כאליו אוכל לחם טמא וי"מ דככל טבילות קאמר דגברא לא חזי דקודס שירד למים אינו רריך לצרך דילמא משום ציעותמא דמילא מימנע ולא טביל ואחר שזורד אז הוא ערום ואסור לצרך משום דלכו רואה את הערוה <sup>ט</sup> ונדרות מנה. וקשה דהוה ליה למימר חופש מנה ולא נרות מנה וי"ל דחופש לא קאי אנר <sup>ה</sup> לכן יש לפרש דיליף חופש דנר מחופש דירושלים שהיא צנרות ואותן נרות מנה ואתי שפיר דהשתא רריך לאמרי קרא דחופש נרות ולא סגי בקרא דנר ה' נשמת אדם וגו': מטע

מיעיקרא משמע. על זיעור זיערתי והרי עדיין לא צדיק דהא זכרה קודם צדיקה היא. זיעור היינו נמי צדיקה: נימא למול צממיה. משמע דלוחו רופא המל את כל בני העיר זווה' למול את המינוק הזה: ודי לא סגי דלאו איהו מהיל. עליו המצוה מוטלת והלא על אציו מוטל כדלמרי' צקדושין פרק קמא קרוז לסופו' אבל זיעור מצוה על צעל החמץ מוטלת וכל איש ואיש צודק ציתו והיכא ליכול לומר לצער לא נימא על זיעור: ופרכין אצי הן מאי אציה למימר. אי על המילה לשעבר משמע וזה אפשר לו לומר למול מאי אציה למימר היכי שריין ליה למימר על המילה: אין הכי נמי. רריך לומר למול: פסח וקדשים. הצעלים נללוו דכתיב (ויקרא ב) וסמך ידו ושחט: נפק ציה. ומצדך על שעבר: והלכא על זיעור. נמי להבא משמע. וגבי מילה נמי לא שגא אצי הן מאינש דעלמא דהא להבא משמע ועל מילה נמי כלמול דמי: עובר. קודם כמו ויעבר את הכושי קדמו צמימת אצלסום: ויעבר מלכס לפניס. יקדים לילך צראש: דאכתי גברא לא חזי. כגון טבילה צעלי קרי דקיימא לן בצרכות (ד' כ:)

שקסור צצברי תורה וצכרנה דעזרא חקון טבילה לצעלי קריין לצברי תורה ומשום ההוה טבילה תקון ככל הטבילות צרכתן לצסוף: למדנו מליאה. האמורה צחמץ ממליאה מחיפוש. כלומר ואתה מליאה של צנימין מחיפוש האמור אללה דמה מליאה של צניע ע"י חיפוש אף מליאת חמץ ע"י חיפוש: וחופש מחיפוש וחופש מנרות. לאחר שלמדת שהיא ע"י חיפוש חזור ולמוד זה החיפוש מניפוש שכתוב דירושלים שהוה צנרות דכתיב צמת הריא אהפש את ירושלים צנרות: וגרוס מנה. דכתיב צנר יחיד נר אלהים <sup>ט</sup> נשמת אדם חופש כל חדרי צנון ולקמיה מפרש הא למה לי: וזר לדבר. כדפרשינן והשתא מפרש קראי היכא וראיה ממש לימא אלא אסמכתא צעלמא <sup>ס</sup> דצברי תורה מצברי קבלה נייהו: קולא הוה. דאקיל רחמנא גצי ירושלים דלא נצדיקה בצבוקה אלא בצור קנון הילך לא ילפינן חמץ מיניה להקל: פא שמע. מהאי קרא דצדיקה מעלימא היא דכתיב חופש כל חדרי צנון: מפני

כיון שצריך לנענע כהול או משום שאינו רואה ללכת בצותה נטילה: **והלבנתא ע"ל ביעור חמין**. יכול הוא לומר כן

ממנוה לה: **נפיך ביה**. וא"ת כיון דנפק היאך יצרך והלא רריך לצרך עובר לעשייתו <sup>ס</sup> ואומר ר"י אע"ג דנפק אכתי עוסק במצוה שצריך לנענע בקריאת הלל (סוכה לו): **לצאת יצא מיבעי ליה**. ללכת משמע שלא ילא עדיין בצותה נטילה ומשכחת לה כשהפכו כדלמרי' בסוכה (ד' מג). דלניו יואל אלא דרך גדילתו או שנטלו שלא ללכת צו בצותה נטילה וכשאלס נטול ללכת צו רריך להפילו כדפי' ר"י כיון שצריך לנענע כהול או משום שאינו רואה ללכת בצותה נטילה: **והלבנתא ע"ל ביעור חמין**. יכול הוא לומר כן

### תורה אור השלם

1. ודי קא רוריין ויאמר לו ריך וריך אדמיעין וריך דכפר ויעבר את הפשטי. שמאל ב ית כ 2. הווא עבר לפניהם וישתחוו איהו שבע פגמייה עד גשתו עד אחיה: בראשית לו ג 3. עלה הפרץ לפניהם פרוצו ויעברו שער ויצאו בו ויעבר מקלס לפנייהם וי בראשם: מיכה ב יג 4. שכבת ימים שאור לא יקרא כבתים כי כל אבל מחמץ וגברתה הפש יהוה מעדת ישראל בנר ובאורח יתקן: שמות יב ט 5. ויתפש בגדול החל ובקטן כלת ויצא הגביע באמרתות גבן: בראשית מד ב 6. ויהיה צת והיא אהפש את ירושלים בברות ופקדתי על האנשים והקפאים על שמרייהם האמרים בלבקם לא יטוב יי ולא ירע: צפניה א יב 7. נר נר נשמת אדם חפש כל חדרי צנון: משלי כ כ

### גליון הש"ס

רשי"ו זכר לדבר. ד"ת מנ"ק מינו כלאי' צמינה יע"צ:

### מוסף רשי"ו

העושה לולב. צברק יוס טוב, לעצמו. ולא לחתים (סוכה לו). ויעבר את הכושי. ויקדס את הכושי (נגילה כא): קדמו ליון לפניו (סוכה לו).

### מוסף תוספות

א. והחובה מוטלת על כל ישראל. מוס' רי"ט. ב. ואע"ג דאמרי' מצוות אין צרכות כונה ה"מ כשרוצה לצאת אבל כשאינו רוצה לצאת בו פשיטא דאינו יוצא. מוס' שאקן. ג. דהא דידו מטופות. מוס' רי"ט. ד. דמיקר שפיר עובר לעשייתן. מוס' רי"ט. דכל זה הוא מצות נטילה. מוס' שאקן. ה. אלא ה"ק נשמת אדם היינו נר, ואלקים חופש כל חדרי צנון. מוס' רי"ט.

# אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

ח.

עין משפט  
גד מצוה

בט א מ"י שם הל' ד  
טו"ע שם סעיף ו:  
ב ג ד מ"י שם טו"ע שם  
סעיף א:  
נא ד מ"י שם הלכה ו  
טו"ע שם סעיף ד:  
גב ד מ"י שם טו"ע שם  
סעיף ה:  
גג ו מ"י שם טו"ע  
סעיף ו:  
גד ז מ"י שם טו"ע שם  
סעיף ג:  
גה ח מ"י שם הלכה ה  
גו טו"ע שם ס"ז:  
גז ט מ"י שם טו"ע שם  
סעיף ח:



## לעיו רש"י

אנפר"ן [אנפר"ן].  
יציע.  
מישטי"ד. ארון כלים.



רבנו הגנאל (המשך)  
בבר. וכן באבוקה אציג  
שהאבוקה להבדלה מצוה  
מן המבורח אין בודקין  
אלא בבר. דמשך נהריה  
ואורו לפניו ויכול להכניסו  
בחרין ובסדין. תנא  
רבנן חורו הבית העליונים  
כר. פירוש העליונים  
שאין יד מעט להשמע  
בהן. וכן התחתונים עם  
הקרקע. והגג שאין בני  
אדם משתמשין בו וכן  
היציע. וזה היציע יש  
לו שלש שמות יציע  
צלע והתא, יציע דמתיב  
היציע התחתונה וגו',  
והוא מפורש בפי המוכר  
את הבית בתחלתו. וכן  
הפת כדמתיב ואין בקך  
ברפתיס. ולולין כדמתיב  
ובלוליס יעלו אל התוכנה.  
ומתכן כמשמעו. ואוצרות  
יין ושמן שאין מסתפקין  
מהן ואין נכנסין בהם  
בכל שעה. וליכא למיחש  
שנא כנס אדם לשם  
כפת שבידו ושכחו. כל  
אלו אין צריכין בדיקה.  
וכן מטה החולקת בבית,  
אם היא מוטלת בקרקעית  
הבית ומסתפקת, כלומר היא  
מיושבת מן החולקת של  
בית עד הכותל שנגדו  
ואין אדם יכול לעבור  
לא מתחתיה ולא מצדיה,  
כל הבית שהוא אחורי  
אותה המטה אין צריך  
בדיקה. ואם מטה זו  
מוליא. עד שיהיו עצים  
ואבנים סדורין תחתיה  
שאין מי שיכול לעבור  
תחתיה. ואם הם אוצרות  
וין ושמן במסתפק מהן,  
וכן אוצרות שכר בבבלי  
ובי דגים קטנים ובי ציבי  
ובי תמרי ובי מלחי ובי  
קירי. כולן צריכין בדיקה.  
פירוש קירי. שעה. תנא  
אין מחייבין אותו להכניס  
ידו לחור שגפל עכשי,  
ואצ"פ שהכלב יכול לחפש  
אחריו, דחיישינן לסכנת  
עקרב. ואצ"ג דאמר ר'  
אלעזר שלוחו מצוה אינן  
ניזוקין. חיישינן שמא  
יתכין לחפש אגב חיפוש  
החמץ על מחט שאבדה  
לו קודם לכן. ואמרין  
וכה"ג לאו מצוה היא,  
והנתיב האומר סלע זו  
לצדקה בשביל שיהיו בני  
אר בשביל שאובד לעולם  
הבא הרי זה צדיק גמור.

מבזה החולקת בתוך הבית ומפסקת. פרש"י ללענין תחמיה  
מיירי וקשה לפני' לא ה"ל למימר החולקת אלף מפסקת  
ומו לא אלף י"ל חולקת בתוך הבית ומפסקת היינו שמונת צאלמע  
הצית וחולקת היינו שנגעת מכותל לכותל<sup>א</sup> ואינו יכול לעבור מלד  
אחר אלף על גבי המטה או ישות  
ועבור תחמיה וקאמר דאין צריך  
בדיקה ללד הפנימי וכן משמע בירושל'י  
וצמוספתא<sup>ב</sup> דקאמר רשב"ג אומר  
מטה שהיא חולקת בתוך הבית  
ועצים ואבנים מונחים תחמיה צדק  
לד החיון ואינו צדק לד הפנימי<sup>ג</sup>  
ומתוך הירושלמי משמע דצריימת  
דקמינה על עלים ואבנים גרם אין נמי  
בדיקה והא דלא משני הכא ישע עלים  
ואבנים משום דלא משמע ליה  
ששציל כן אין צריך בדיקה<sup>ד</sup> [אלף]  
משום שאין דרך לשות ולעבור תחת  
המטה ומשני הא דמיליף התם  
צריך בדיקה לפי שרגליה גבוהין ויכול  
לעבור תחמיה צלל שמייה אף נמי  
במיליף א"צ<sup>ה</sup> ללא ניחול לעלות על  
גבה ולעבור וי"ס דגרסי אין צריך  
צקמייתא וצתרייתא צריך ולפי  
גירסא זו נקט עלים ואבנים סדורים  
תחמיה לרבותא ור"ס גרם בתרוייכו  
אין צריך ופרין מהא דצקמייתא לא  
צענין ענים סדורים וצתרייתא  
צעינן<sup>ו</sup>: **הבא** כשהכלב יכול לחפש  
אחריו. ולכן אינו פטור לאלף מפני  
הסכנה והא דמשמע גבי מפולת  
לאס הכלב יכול לחפש אינו כמבוער  
וצריך לעבור ולא מיפטור מפני סכנת  
עקרב אור"י שאני התם דודאי איכא  
חמץ<sup>ז</sup> הטריחוהו חממים<sup>ח</sup> להשכיר  
פועלים צמרל ותנינא אלף הכא  
שאין החמץ ידוע לא הטריחוהו<sup>ח</sup>:  
ש"ס

והשאר כמטלו בלבו ר' שמעון בן גמליאל אומר מטה החולקת בתוך הבית  
ועצים ואבנים סדורים תחמיה ומפסקת אינה צריכה בדיקה קשיא מטה  
אמטה קשיא חורין אחרין חורין אחרין לא קשיא הא בעילאי ובתתאי  
והא כמיעצי מטה אמטה לא קשיא הא דמיליף הא דמיתתאי ואוצרות  
יין אין צריך בדיקה והתניא אוצרות יין צריך בדיקה אוצרות שמן אין  
צריך בדיקה הכא כמאי עסקינן במסתפק אי הכי שמן נמי שמן יש קבע  
לאבילה יין אין קבע לשתייה תני רבי חייה עשו אוצרות שכר בבבלי  
כאוצרות יין בארץ ישראל במסתפק אמר רב חסדא כי דגים אין צריך בדיקה  
והתניא צריכין בדיקה לא קשיא הא ברברבי הא בוטרי אמר רבה בר רב  
הונא כי מילחי ובי קירי צריך בדיקה אמר רב פפא כי ציבי ובי תמרי  
צריך בדיקה תנא אין מחייבין אותו להכניס ידו לחורין ולסדקין לבדוק  
מפני הסכנה מאי סכנה אי נימא מפני סכנת עקרב כי משתמש היכי  
אישתמש<sup>ט</sup> לא צריכא דנפל אי נפל למה לי בדיקה והתנא<sup>י</sup> חמץ שנפלה  
עליו מפולת הרי הוא כמבוער התם שאין הכלב יכול לחפש אחריו הכא  
כשהכלב יכול לחפש אחריו והא אמר ר' אלעזר<sup>ז</sup> שלוחי מצוה אינן ניזוקין  
אמר רב אשי שמא תאבד לו מחט ואתי לעיוני בתרה וכה"ג לאו מצוה  
הוא והתניא<sup>ט</sup> האומר סלע זו לצדקה בשביל שיחיה בני או שאהיה בן העוה"ב  
הרי

**מפני שאור הנר יפה לנדיקה.** לקמיה מפרש מאי מעליותא  
מאבוקה: לאורה נדדקה. לאור שלה נדדקת ואין צריך להציא לה  
אור הנר צלילה אלף צדקה ציוס: ודסיכא. צלילה מקוס צמדר  
לא סגיאל לה לאור הארובה: אי נימא<sup>א</sup> להחור ממש  
אמאי לא היינו אכסדרה: ללדדין.  
של חור: ונגה. של עמיד ללדיקים  
כאור של צבעת ימי צראשית יהיה:  
קרנים. מלשון כי קרן עור פניו (שמות  
לד). והכרורין מיד הקצ"ה לו ללדיק מיו  
של הקצ"ה ילכו והכרורין להקרין פני  
הלדיקים ולא יהיה אורס שיה לאורו  
אלף כנר צפני האבוקה: אורו  
לאחיו. ולסם האוחזו לפניו הוא  
צדק הלכך אין יפה לנדיקה: צעיס.  
מתיירא שלא יבעיר את הבית ואין  
לכו על הצדיקה יפה: האי משין  
נהריס. אור הנר נמשך ומלךרין  
צמקומו ואינו דולק צקפילות אלף  
נח צמקוס אחד: מיקטף איקטופי.  
נפסק וקופס תמיד. לשון הקיטופיס  
מלוח (איוב ט): כל לאיסווי מאי.  
ללא תנא מקוס<sup>א</sup> שמכניסין צו כו':  
חורי. שכותל: העליונים והסחפונים.  
הגבוהים יותר מדלי והנמוכים יותר  
מדלי ואין נוחין להשתמש אין צריך  
לצדוק: וגג היליע. אע"פ שהוא  
נמוך הואיל ומשופע אין צריך לצדוק  
אלב שאר גגין שלהן לא היו משופעין:  
יליע. אנפר"י: גג המגדל. משט"יר  
של עץ שנתיס לתוכו כלים ואוכלים  
תוכו צריך בדיקה ולא גגו: ורפס  
צקר. שאס היה שם חמץ הבהמות  
אכלוהו: ולולין. מקוס לית תרגולין.  
ומצון. צית המצן דמה דרכו של  
חמץ שס וכן אוררות יין ושמן:  
חולקת. עממדיין אותה צמקוס  
מחילה לחלק תשמשי צית ואורח  
דמילתא נקט: ומפסקה. יש הפסק  
צין שוליה לקרקע כגון שרגליה  
גבוהים למטה: עד מקוס שידו  
מנעת. כגון שהכולל עד הרצה:  
ומפסקה. יש אור צין שוליה לענים:  
**קשיא חורין אחרין.** דקא תנא הכא  
חורין צריכין בדיקה: הא. דקמינה לעיל  
אין צריכין בעילאי ומתיא שאין נוחה  
תשמיתין צדקמינה צהדיא והא  
צאלמעני שוחיס להשתמש: דמדליא.  
שגבוהה הרצה ויש אור תחמיה  
הרצה נוחה תשמיתיה: דמיסתאי.  
אף על פי שיש קצת אור אין נוחה  
תשמיתיה: **מסתפק.** אור  
שמסתפק הימנו יין לשולתנו צריך  
בדיקה פעמיס שהשמש נכנס להציא  
יין כשהוא כלה על השולתן ופתו צידו:  
יש קבע לאכילה. ידוע הוא כמה שמן  
צריך לכן וכך צני אלס ומציאו קודם  
סעודה ואין צריך לעמוד מן השולתן  
ולהציא אלף יין אין קבע לשמיה  
פעמיס ששמית סעודה [ו] מרובה

משל אמתול ואין השמש צקי צדצר: עשו אוררות שכר צצבל. להצריך בדיקה צמסתפק כאלוררות יין צצרן ישראל כציון דרגילין  
צו אין קבע לשמיתיה: הא צצרצי. אין צריך בדיקה שיש להס קבע ואומד ואין צריך לעמוד ולהציא צאלמע הסעודה: וזערי.  
אין להס קבע ואומד וצריך לעמוד ולהציא: צי מלחי. צית המלח: וצי קירי. שעה צריך בדיקה לפי שעומד מתוך הסעודה  
להציא מלח ונרות: דנפל. אס נפל הצנין אין מחייצין אותו לצדוק את גל הצניס אלף למראית העין אלף לא להכניס ידו ציניהן  
ומתחלה כשהיה הכותל קיים נשתמש צחריו ועכשו נפל ויש שס סכנת עקרצים שצרכן ליימצא צאשפות וצגליון: צשאין סבל  
יכול לחפש אחריו. הכי מפרש לה ר"ש<sup>א</sup> צצ"צ<sup>ב</sup> ותניא כמה חפישת סכלב שלשה טפחיס: שמא סאבד לו מחט. קודם לכן ואמי  
השתא לעיוני צתרה וכיון דממתין אף למחט לאו שלח מניה הוה ומצוק: ופה"ג. דמתכין למניה ולצרכו לאו שלח מניה הוה צתמיה:  
הרי

(א) נפי אורה מדו של  
הקבי"ה לו לצדק כמו כ  
קון עיר פני משה ושס  
חיון עזו אעפ"י שס אלף  
המקוס עזו לנמר מקוף  
האור הגדול אלף הקבי"ה  
יותר מאלף הצדיקים ערוך  
צצרך קרון. ט לקמן קכ:  
א לקמן לא: צ"מ מב,  
ד לקמן: וצ"ל. ט צ"צ  
י: ר"ה ד, ו צ"א שאן  
מנסיין. א צ"ל צצ"ג,  
ט לקמן לא: ט נפ"א  
ה"ג, ו צ"ל. ט צ"ע  
מוס צ"מ מב. ד"ה שאין.



## תורה אור השלם

1. שבעת ימים שאר לא  
יקרא בבתיכם כי כל  
אבל מחמץ וצדקה  
הפש יהוא מעדת  
ישאל בגר ובארץ  
הארץ: שמות יב יט  
2. ויחפש בגדיל החל  
ובקטן פלה וקצוץ  
הגביע באמתחת בנימן.  
בראשית מד כ  
3. והקד קעת יהיא  
אחפש את ירושלם  
בנרות ופקדתי על  
האגשים הקפאים על  
שמריהם  
בלקבם לא יטיב יי ולא  
קניעו א וב  
נר יי נשמת אדם  
חפש כל חדרי בטן:  
משלי כ  
5. ונגה כאור תורה  
קרנים מידו לו ושם  
חכיון צזה: חבקוק ג ד



## מוסף רש"י

חמץ שגפלה עליו  
מפולת הרי הוא  
כמבוער. ואין צריך לעינו  
לדון כאן עד כל ילאה  
(ביט מב).



## מוסף תוספות

א. והיא במקום מחיצה,  
ובכד חיצון משתמש  
צנין אכילתו ושתיה  
ושאר צריכיהם וכדי פנים  
מוחים שם בנדניה  
ומצניעם אותם שם. ח'  
ה"ן. ב. דאי הוה קצי  
אמטה לא שייך ביה צד  
חיצון וצד פנימי. טוס'  
ר"פ. ג. ומשני דקאמר  
אינו צריך בדיקה היינו  
בכל ענין, מיירי דמיתתא  
והא דקאמר הכא וכו'  
דנקט עצים ואבנים וכו',  
כיון דמיליף. שס.  
ד. כדקמי חמץ שנפלה  
עליו מפולת. טוס' הא"ש.  
ה. בכך אלא לבדוק  
בעצמו וכיון דאיכא סכנה  
לא צריך. ח' ה"ן.



## רבנו הגנאל

מפני שאור הנר יפה  
לבדיקה. ואצ"ג דקיל  
חצר אינה צריכה בדיקה  
הואיל וצריכין מציין  
שם. ואכסדרה לאורה  
נבדקת, אתא לא לאור  
חרמה לאשמעין שהבורק  
כיוס בוכן שהחמץ מצוה  
בעולם כשהוא בודק  
בבית אינו בודק אלא